5

தேவனுடன் எனது அன்றாட நடை

சத்தியம்

சத்தியம்! இங்கு சத்தியம் என்பது விஷயமாயிருப்பதில்லை; தேவனே இங்கு விஷயமாக உள்ளார். நித்தியமான, புலன்கடந்த தேவன், பரிபூரண மான சத்தியத்திற்கும் எழுத்தாளராக உள்ளார். தேவன் இல்லையென்றால், சத்தியம் நிலவுவதில்லை. நாம் கருத்துக்கள், உணர்வுகள், மற்றும் தப்பெண்ணங்கள் ஆகியவற்றைக் கொண்டிருக்கலாம்; ஆனால் தேவன் இல்லையேல், தராதர அளவையில்லை. தேவன் இல்லையேல், பண்புகள் நிலைத்திருக்க முடியாது. தேவன் இல்லையென்றால் வாழ்வில் அர்த்தம் இருப்பதில்லை - நோக்கம் இருப்பதில்லை, முன்னுரிமை இருப்பதில்லை, அடைவிடம் இருப்பதில்லை.

நமது கலாச்சாரமானது நினைப்பதற்கு மாறாக இறந்து போயிருக்கும். இன்றைய நாட்களில் மக்களில் சுமார் 70 சதவிகிதத்தினர், "பரிபூரணமான சத்தியம் என்று ஒன்றுமில்லை" என்ற கருத்தை விழுங்கியுள்ளார்கள். "பரிபூரணமான சத்தியம் என்று ஒன்றுமில்லை" என்பதுதான் ஒரே சத்தியம் என்று அவர்கள் நம்புகின்றார்கள். அவர்களைப் பொறுத்தமட்டில், "உங்களால் அறிய முடியாது என்பதே நீங்கள் அறிந்த யாவுமாக உள்ளது" என்றுள்ளது. சத்தியத்தை நம்பாது, அதை நேசிக்காது இருத்தல் என்பது நித்தியத்திற்கும் தற்கொலை செய்துகொள்ளுதல் என்பதாக உள்ளது. கிழக்கை மேற்கு என்று நினைப்பதும், இடதை வலது என்று நினைப்பதும், மேல்பகுதியை கீழ்பகுதி என்று நினைப்பதும் பித்தமான தன்மையாக உள்ளது! எல்லா இலக்கங்களும் சரியானதாக இராவிட்டால் உங்களால் ஒரு ஏழு இலக்க தொலைபேசி எண்ணைக் கூடச் சுழற்ற (டயல் செய்ய) இயலாது! ஆலோசனையாளர்கள், வழக்கறிஞர்கள், மருத்துவர்கள், மற்றும் பிரசங்கியார்கள் ஆகியோர், நோயாளிகளும் தங்கள் வாடிக்கையாளர் களும் உண்மையைக் கூறும்போது மட்டுமே அவர்களுக்கு உதவி செய்ய முடியும். நீதிமன்றத்தில் ஒருவர், "நான் சொல்வதெல்லாம் உண்மை, உண்மையைத் தவிர வேறெதுவும் இல்லை" என்று உறுதி அளிக்கின்றார். நம்பிக்கை இழந்த நிலையில் நாம் மருத்துவர்களிடத்தில், "எனக்கு [என்ன வாயிற்று என்று] உண்மையைச் சொல்லுங்கள்" என்று அறிவுறுத்துகின் றோம். சமுதாயமும் தனிப்பட்ட நேர்மையும், சத்தியத்தின்மீது மட்டுமே

கட்டியெழுப்பட்டுள்ளன. பரிபூரணமான சத்தியம் என்று ஒன்றில்லையென்றால், பரிபூரணமான பொய் என்பதும் இருக்க முடியாது! சத்தியத்திற்கு அஞ்சாத மனிதர்கள் பொய்களுக்கும் அஞ்ச மாட்டார்கள். சத்தியத்திற்கான நாட்டமே வாழ்வின் நோக்கமாக உள்ளது - இது சரிவிகிதமான, குறிக்கோள் வாய்ந்த, முழுமையான சத்தியமாக உள்ளது! அறிவியலுக்கு சத்தியத்தின் மீதான ஆர்வம் தேவைப்படுகிறது. மருத்துவ இயலுக்கும் சத்தியத்தின் மீதான ஆர்வம் தேவைப்படுகின்றது. சத்தியத்திற்கான பெரு ஆர்வம் வாழ்க்கைக்கு தேவைப்படுகிறது.

இயேசு, "நானே வழியும் சத்தியமும் ஜீவனுமாயிருக்கிறேன் ..." (யோவா. 14:6); "சத்தியத்தையும் அறிவீர்கள், சத்தியம் உங்களை விடுதலையாக்கும்" (யோவா. 8:32) என்று கூறினார். தேவன் சத்தியத்தின் தேவனாக இருக்கின்றார்.

> *அந்த வார்த்தை மாம்சமாகி, கிருபையினாலும் சத்தியத்தினாலும் நிறைந்தவராய், நமக்குள்ளே வாசம் பண்ணினார்; அவருடைய மகிமையைக் கண்டோம்; அது பிதாவுக்கு ஒரே பேறானவருடைய மகிமைக்கு ஏற்ற மகிமையாகவே இருந்தது (யோவா. 1:14).*
>
> *கிருபையும் சத்தியமும் இயேசுகிறிஸ்துவின் மூலமாய் உண்டாயின (யோவா. 1:17ஆ).*
>
> *உம்முடைய சத்தியத்தினாலே அவர்களைப் பரிசுத்தமாக்கும்; உம்முடைய வசனமே சத்தியம் (யோவா. 17:17).*
>
> *அன்புடன் சத்தியத்தைக் கைக்கொண்டு (எபே. 4:15அ).*
>
> *சத்திய ஆவியாகிய அவர் வரும்போது, சகல சத்தியத்திற்குள்ளும் உங்களை நடத்துவார் (யோவா. 16:13அ).*
>
> *அந்த வீடு ஜீவனுள்ள சபையாய்ச் சத்தியத்துக்குத் தூணும் ஆதாரமுமாயிருக்கிறது (1 தீமோ. 3:15ஆ).*

சத்தியமானது கிறிஸ்தவ வாழ்வின் அஸ்திபாரமாக உள்ளது. அன்றாட நடை என்பது "சத்திய நடை" யாக உள்ளது. சத்தியத்தைக் குறித்து அக்கறைப்படாத நிலை என்பது தேவனைக் குறித்து அக்கறைப்படாத நிலையாக உள்ளது. சத்தியம் - இயேசு கிறிஸ்து என்ற - ஒரு நபராக உள்ளது. தேவன் சத்தியத்தின் தேவனாக இருக்கின்றார். தேவன் நம்மீது அன்பு கூர்வதால், அவர் எப்போதும் நமக்குச் சத்தியத்தையே கூறுவார். நாம் சத்தியத்தை அறிந்து, விசுவாசித்து, கீழ்ப்படிய வேண்டும் என்று தேவன் விரும்புகின்றார். தேவன் உணர்வுகள், அறிவுக்கு விளங்காத அனுபவங்கள், அல்லது மாயத் தோற்றங்கள் ஆகியவற்றின் தேவனாக இருப்பதில்லை. தேவன் மீதுள்ள விசுவாசம் என்பது, நம்பத் தகுந்த ஆதாரங்கள் மற்றும் பொது அறிவு ஆகியவற்றின் மீது கட்டியெழுப்பப்பட்ட மதிநுட்பமான விசுவாசமாக உள்ளது. உணர்வுகள் என்பவை சத்தியத்திற்குப் பதிலாக

இருப்பதில்லை. சத்தியத்தை ஒருவரும் விசுவாசியாத போதிலும், அது சத்தியமாகவே உள்ளது! சத்தியத்தை நீங்கள் கீழே தாழ்த்தி விட்டு, ஒருமைப்பாட்டை மேம்படுத்த முடியாது. நமது கலாச்சாரமானது இப்பொழுது ஒரு "உண்மை - இல்லாத - மண்டலமாக" உள்ளது. நமது கலாச்சாரமானது முற்றிலும் கட்டுப்பாட்டை இழந்த நிலையிலும் உள்ளது!

நாம் கவனித்து, கற்று, வாழ வேண்டும். சத்தியத்தைப் போன்றதொரு நுகர்பொருள் வேறொன்றும் இருப்பதில்லை. சமீபத்தில், ஒரு பொதுக் கருத்தாய்வு மன்றத்தில், ஒரு பேச்சாளர் தவறாயிருந்திருக்க முடியுமா என்று கேட்கப்பட்டார். அவர் அதற்கு, "ஆம்" என்றும் பின்பு "இல்லை" என்றும் பதில் அளித்தார். அந்தக் கேள்வியின் குறிக்கோள் என்னவாக இருந்தது? எல்லாருமே தவறாயிருக்கக் கூடும் என்பதால், ஒருவரும் சரியானவரா யிருக்க முடியாது. நான் அறிய இயலாது என்பது மட்டுமே நான் அறியக் கூடிய யாவுமாக இருந்ததென்றால், வாழ்வானது உதவியற்றதாகி விடுகிறது. நாம் தரிசித்து நடவாமல், விசுவாசித்து நடக்கின்றோம். இருப்பினும் நமது கலாச்சாரமானது, ''நாம் யாவரும் பரலோகம் செல்லுகின்றவர்களா யிருக்கின்றோம்" என்று முடிவு செய்கிறது. அதை அவர்கள் எவ்வாறு அறிய முடியும்? விசுவாசத்தினால் நாம் அறியக்கூடிய விஷயங்கள் உள்ளன. நாம் அறிகின்றோம் என்பதை அறியக் கூடும் என்று லூக்கா எழுதினார் (லூக். 1:1-4). நாம் நித்திய ஜீவனை அறிகின்றோம் என்று யோவான் கூறினார் (1 யோவா. 5:11-13). ஒவ்வொன்றையும் அறியாதிருத்தல் என்பது நாம் சிலவற்றை அறிய இயலாது என்று அர்த்தப்படுத்துவதில்லை! கிறிஸ்தவம் என்பது சிந்தித்தலைக் காட்டிலும் மேலானதாக உள்ளது; இது "சிந்தியாதிருத்தலைக் காட்டிலும்" மிகவும் மேலானதாக உள்ளது. சத்தியம் என்பது மூலகாரணத்திற்குப் பற்றுறுதியுடன் நடந்துகொள்ளுதலாக உள்ளது. ஆம், நான் தவறானவனாயிருக்கக்கூடும் - ஆனால் நான் சரியான வனாகவும் இருக்கக் கூடும். எபேசியர் 4:1-6ல், பவுல் ஏழு "ஒன்றுகளை" பட்டியலிட்டார். இங்கு நாம் நிற்கிறோம்!

ஃபர்மேன் கியெர்லீ அவர்கள், நாம் யாவரும் ஜெபிக்க மற்றும் பதில் பெறக்கூடிய அன்றாட ஜெபம் ஒன்றைக் கொண்டுள்ளார்: "கர்த்தரே, நாங்கள் சத்தியத்தை நேசிக்க, சத்தியத்தை நாட, சத்தியத்தைக் கண்டறிய., சத்தியத்தை விசுவாசிக்க, சத்தியத்திற்குக் கீழ்ப்படிய, சத்தியத்தைப் போதிக்க, சத்தியத்துடன் ஒன்றிணைந்திருக்க எங்களுக்கு உதவும்.'' ஆமென்! அன்பிலே சத்தியத்தைக் கைக்கொண்டு வாழ்தல் என்பது நமது மாபெரும் சிலாக்கியமாக உள்ளது.

சபை

எபேசியர் 5:21-33

“எல்லாவற்றையும் அவருடைய பாதங்களுக்குக் கீழ்ப்படுத்தி, எல்லாவற்றையும் எல்லாவற்றாலும் நிரப்புகிறவருடைய நிறைவாகிய சரீரமான சபைக்கு அவரை எல்லாவற்றிற்கும் மேலான தலையாகத் தந்தருளினார்” (எபே. 1:22, 23).

தேவனுடைய சபையை நமது கலாச்சாரம் எவ்வாறு காண்கிறது, மற்றும் அது எவ்வாறு நடத்துகிறது என்பது பற்றி உடைந்துபோன இருதயத்தோடும் கண்ணீர் நிரம்பிய விழிகளோடும் இந்தப் பாடம் எழுதப்பட்டுள்ளது. சபை என்பது “அரசியல் ரீதியாகச் சரியானதாக” இருப்பதில்லை. இது “உள்” ளானதாக இருப்பதில்லை; இது “புறம்பான” தாக இருக்கிறது. இந்த உலகமானது சபையை வெறுத்து ஒதுக்குகிறது; இந்த உலகமானது சபையை ஏளனம் செய்கிறது. சகிப்புத் தன்மையை மேம்படுத்துபவர்கள் பின்வரும் மூன்று குழுக்களைக் குறித்து மிகவும் சகிப்புத் தன்மையற்றவர்களாக இருக்கின்றார்கள்: (1) மிகவும் பருமனான வர்கள், (2) பரிசேயர்கள், மற்றும் (3) சபை. சபை என்பது பயனுறு உலகிற்கு ஏற்பில்லாததாக உள்ளது. ஆயினும், உலகிற்கு ஏற்புடைய தன்மையில் இருக்கும்பொருட்டு, சபையானது உலகில் இருந்து மாறுபட்டதாக இருக்க வேண்டும். விஷயங்கள் நித்தியமானவைகளாக உள்ளன என்று கூறுதலே ஏற்புடையதாக இருத்தல் என்பதாக உள்ளது. சபையானது ஒரு எதிர்க் கலாச்சாரமாக உள்ளது. சபையானது இந்த உலகத்தில் உள்ளது, ஆனால் இந்த உலகத்திற்கு உரியதாக இருப்பதில்லை. உலகப் பிரகாரமான சபை என்பது தேவதூஷணம் செய்வதாக உள்ளது. சபையானது இந்த பூமிக்கு உப்பாகவும், இந்த உலகத்திற்கு வெளிச்சமாகவும் இருக்கிறது. இது ஒரு ஒளியாக இருக்க முடிவதற்கு முன்பு உப்பாக இருக்க வேண்டும். சபை யானது ஏற்கனவே வாய்மொழியாக உபத்திரவப்படுத்தப்பட்டதாக உள்ளது. ஒருவேளை - நாம் நினைப்பதற்கும் முன்பு வெகு விரைவாகவே - இது உடல்ரீதியாகத் துன்புறுத்தப்படலாம். நாம் தயாராக இருக்கின் றோமா? இது “அமைதியான” கிறிஸ்தவத்திற்கான வேளையாக இருப்ப தில்லை.

மதமும் சபையை வெறுக்கிறது. “புதிய ஏற்பாட்டின் சபை இன்றைய நாட்களில் நிலவ முடியாது. அது நிலவ முடியுமென்றால், நாம் அதை விரும்ப மாட்டோம்” என்று பலர் நினைக்கின்றார்கள். அது ஏன் இன்றைய நாட்களில் நிலவ முடியாது? தேவன் இன்னும் தேவனாக இருக்கின்றாரா? கிறிஸ்துவின் சிலுவை இன்னமும் சுவிசேஷமாக உள்ளதா? சுவிசேஷம் இன்னமும் இரட்சிக்க முடியுமா? அப். 2ல் (பெந்தெகொஸ்தே நாளன்று)

தேவன் "சபைப் பணியில்" ஈடுபடத்தொடங்கினார். தேவன் "சபைப் பணியில்" இருந்து வெளியேறியதாகக் கூறும் வேத வசனம் ஒன்றை எனக்குக் காண்பிக்க உங்களால் முடியுமா? நாமகரணக் கூட்டங்களுக்கு வேத வசன ஆதாரங்கள் எதுவும் இருப்பதில்லை. தேவன் ஒருக்காலும் "நாமகரணக் கூட்டங்களின் பணிகளுக்குள்" செயல்படுவதில்லை. தேவன் முதலாவது சபையை ஏற்படுத்தியபோது, அவர் அதை சரியானதாகவே செய்தார். நாமகரணக்கூட்டங்கள் மனிதர்களிடம் இருந்து தோன்றியவை களாக உள்ளன. தேவன் தமது சபையைக் கொண்டு செயல்படுவதில் தோல்வியடைந்திருந்தார் என்றால், நாமகரணக் கூட்டங்களில் மனிதர்கள் எவ்வாறு வெற்றியடைய முடியும்? இது மிகவும் உயர்ந்த வகையிலான தப்பெண்ணமாக உள்ளது! நான் கிறிஸ்துவின் சபை தவிர வேறு எதிலும் அங்கம் வகிக்க விரும்புவதில்லை. நான் எந்த ஒரு நாமகரணக் கூட்டத்திலும் உறுப்பினராக இருக்க விரும்புவதில்லை. இரட்சிக்கப்பட்டவர்கள் இன்னமும் சபையில்தான் சேர்த்துக் கொள்ளப்படுகின்றார்கள் (அப். 2:41, 47). சத்தியத்தைப் போலவே, சரீரமும் (சபையும்) காலத்தையும், இடத்தையும் மற்றும் மக்களையும் கடந்து நிற்கிறது. இரட்சிக்கப்பட்டவர் களே சபையாக உள்ளனர். மக்கள் சபையை விட்டு வெளியேறும்போது, தாங்கள் தேவனை விட்டு வெளியேறுவதில்லை என்று நினைக்கின்றார்கள், ஆனால் அவர்கள் அதையே செய்கின்றார்கள். சபையைப் பற்றிய ஒரு தெளிவான கண்ணோக்கின்றி நீங்கள் இயேசுவைப் புரிந்துகொள்ள இயலாது. நம் எல்லாரையும் ஒரே ஆவியானவரே கிறிஸ்துவுக்குள் ஞானஸ்நானம் செய்வித்திருப்பதால், நாம் யாவரும் ஒரே சரீரத்தினுள் இருக்கின்றோம். கிறிஸ்துவின் வாழ்வைச் செயல்படுத்துகின்ற சபையின் உறுப்பினராயிருக்கவே நான் விரும்புகின்றேன்.

1960களில் இருந்து மத உலகமானது, "நான் இயேசுவை நேசிக்கின் றேன், ஆனால் சபையை வெறுக்கின்றேன்" என்று பெருமையுடன் கூறிக் கொண்டுள்ளது. இது எப்படி நடக்க முடியும்? இது வேத வசனத்தின்படி யானது அல்ல - நீங்கள் கிறிஸ்துவை அவருடைய சபையில் இருந்து பிரிக்க இயலாது. இது கருத்துணர்வை ஏற்படுத்துவதில்லை. கணவர் என்ற வகையில் நான், எனது மனைவி புறக்கணிக்கப்பட்ட இடத்திற்குச் செல்ல மாட்டேன்! என்னை நீங்கள் இழிவு படுத்தக் கூடும் - ஆனால் என் மனைவியை அல்ல. என் மனைவியே என் மகிமையாக, என் சந்தோஷமாக இருக்கின்றாள்! தவறான கருத்துடைய தனிநபர்கள், "நான் விசுவாசிக் கின்றேன், ஆனால் நான் சபையைச் சார்ந்திருப்பதில்லை" என்று பெருமை யாக எடுத்துரைக்கின்றார்கள். நீங்கள் விசுவாசித்தும், சாராது இருக்க முடியாது. விசுவாசிகள் சார்ந்திருக்கின்றார்கள்! மக்கள் தாங்கள் விசுவாசி யாதபடியினால் சாராதிருக்கின்றார்கள். தேவன் இந்த உலகத்தாரால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட வேண்டுமென்றால், முதலாவதாக அவர் சபையில் மகிமைப் படுத்தப்பட வேண்டும்.

திருமணத்தைப் போலவே, சபையும் ஒருக்காலும் ஒழியாது. ஒவ்வொரு நாளிலும் ஒவ்வொரு சமூகத்திலும் இன்னொரு "சபை" - உபதேசமோ, பெயரோ, வரலாறோ, பாரம்பரியமோ இல்லாமலேயே -

எழும்புகிறது! எந்தத் தனிமனிதன் (அல்லது ஒரு குழுவினர்) தமது சொந்த சபையைத் தொடங்குபவராக இருக்கின்றார்? தேவன் தமது சபையை அன்றி ஏதொன்றையும் செய்யமாட்டார்.

> *தேவன் பூமியில் ஒரு மக்கள் கூட்டத்தைக் கொண்டுள்ளார்.*
> *அவர்களுக்கு அவர் ஒரே ஒரு புத்தகத்தைக் கொடுத்துள்ளார்.*
> *அவர்கள் ஒரே குடும்பமாக இருக்கும்படி அவர் கட்டளை யிடுகின்றார்.*

சபை தெய்வீகமானதாக உள்ளது

"சபை தெய்வீகமானதாக உள்ளது": இந்தக் கூற்றானது "உங்கள் காதுகளுக்குள் மூழ்கியிருக்கட்டும்" (லூக். 9:44). சபை தெய்வீகமானதாக உள்ளது! சபை என்பது புதிய ஏற்பாட்டில் ஒரு பரிசுத்த நிறுவனமாக உள்ளது. தேவன் சபையை நேசிக்கின்றார். இயேசு சபையை நேசிக்கின்றார். நான் சபையை நேசிக்கின்றேன்! சபை என்பது தேவனைப் பற்றிய சத்தியமாக உள்ளது. சபையின் மூலமாக, தேவனுடைய அநந்த ஞான மானது வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது (எபே. 3:9-11). சபை என்பது உறுதியான அஸ்திபாரம் கொண்டதாக, இரத்தத்தினால் கிரயம் கொடுத்துக் கொள்ளப்பட்டதாக, பரிசுத்த ஆவியானரால் நிரம்பப் பெற்றதாக, நரகத்தினால் பாதிக்கப்படாததாக, பரலோகத்திற்குக் கட்டுப்பட்டதாக உள்ளது (மத். 16:13-19ஐக் காணவும்). தேவனுடைய மாபெரும் கொடையி[கிறிஸ்துவி]னால் சபை [இந்த உலகத்திற்கு] அளிக்கப்பட்டது (யோவா. 3:16; 2 கொரி. 9:15). உலகத்தின் மாபெரும் விலைக்கிரயம் (இயேசுவின் இரத்தம்; அப். 20:28; எபே. 5:25; 1 பேது. 1:18, 19) சபையை விலைக்கு வாங்கிற்று. இயேசுவே சபையாகிய சரீரத்தின் தலையாக உள்ளார் (கொலோ. 1:18). இயேசு மகிமையுள்ள சபையாக அதைத் தமக்கு முன் நிறுத்திக் கொள்வார் (எபே. 5:27). கணவருக்கும் அவரது மனைவிக்கும் இடையே நிலவுகின்ற அதே உறவுதான் கிறிஸ்துவுக்கும் அவரது சபைக்கு இடையே நிலவுகிறது (எபே. 5:31-33).

நடபடிகளில் இருந்து வெளிப்படுத்தின விசேஷம் வரையிலும் வேதாகமமானது, சபையின் வாழ்வு மீதே தனது முழுக்கவனத்தையும் செலுத்துகிறது. சபையின்றி தேவன் ஏதொன்றையும் செய்ய மாட்டார். இயேசுவைப் பின்பற்றுதல் என்றால் அவரது சபைக்கு உரியவராயிருந்து, அதன் ஒழுங்குகளுக்கும் உட்படுதல் என்பதாகவே உள்ளது. ஆவியானவர் செய்கின்றவற்றை நாம் [சபை என்ற] சரீரத்தில் மட்டுமே காண இயலும். சபை தெய்வீகமானதாக உள்ளது. "கிறிஸ்து இல்லாத சபையும்" மற்றும் "சபையில்லாத கிறிஸ்துவும்" ஆகிய இரண்டுமே தவறானவைகளாக உள்ளன. சபை என்பது ஒரு நபராக (கிறிஸ்துவாக), ஒரு அறிவிப்பாக (சுவிசேஷமாக), மக்களாக (நாமாக) உள்ளது. சபை தெய்வீகமானது என்பதை அறிதலானது, நாம் சபையின்மீது ஆழமிகுந்த வகையில் அன்புகூரவும் அதையே செய்யும்படி நமது பிள்ளைகளுக்குப் போதிக்கவும் காரணமாக வேண்டும். சபை யாருக்குத் தேவை? எனக்குத் தேவை!

கிறிஸ்தவம் என்பது இணை [வாழ்]வாக (சபையாக) உள்ளது

கிறிஸ்தவம் என்பது வெளியிலிருந்து, அல்லது சபையின்றி வாழப்பட முடியாது. கிறிஸ்தவம் என்பதும் "சபைத்துவம்" என்பதும் வெவ்வேறான விஷயங்கள் அல்ல. கிறிஸ்தவம் என்பது தனிப்பட்டதாகவும், வெளிப்படை யானதாகவும் உள்ளது. தேவனுடைய குடும்பமானது சபையில்லாதிருந் தால், பின்பு அது எதுவாக இருக்கிறது? ஒரு போர்வீரன் படையிலிருந்து பிரிந்து தனிப்பட்ட நிலையில் போர்வீரனாக இருக்க முடியாது. படையில் உள்ள வீரர்கள் தனித்தனி நபர்களாக அல்ல ஆனால் குழுக்களாகவே செயல்படுகின்றார்கள். ஆவிக்குரிய தன்மை என்பது இணை [வாழ்]வாக உள்ளது; கிறிஸ்தவம் என்பது இணை [வாழ்]வாக உள்ளது. இதை மதஉலகமானது அடிப்படையாக கண்டுகொள்ளாமல் உள்ளது அல்லது புறக்கணிக்கிறது. உங்களை சபைக்குக் கொண்டு வராத எதுவும் தேவனு டையதல்ல. இரட்சிக்கப்பட்டவர்கள் ஒரு சரீரத்திற்குள் அழைக்கப் பட்டார்கள். சபை என்பது ஒரு சரீரமாக, ஒரு குடும்பமாக, ஒரு சமூகமாக உள்ளது. நாம் தேவனுடைய மக்களாக இருக்கின்றோம். எவரொருவரும் கிறிஸ்தவ வாழ்வைத் தனியே வாழும்படி தேவன் ஒருக்காலும் நோக்கம் கொண்டதில்லை. வேத வசனங்கள் முழுவதிலும் தேவன் தமது மக்களை ஒன்றிணைந்த வகையிலேயே அழைத்துள்ளார். அவர் ஆபிரகாமின் குடும்பத்தையும், பின்பு இஸ்ரவேல் நாட்டையும், இப்பொழுது சபையை யும் தேர்ந்தெடுத்தார். சுயநலத்திற்கு, சமுதாயம் என்பதே ஒரே பதிலாக உள்ளது. எவரொருவரும் கிறிஸ்துவின் சரீரத்தினுள் இழந்து போகப்படுவ தில்லை. இணைவாழ்வின் பகுதியை நீங்கள் சரியாகப் பெறும்போது, தனிநபருக்குரிய பகுதி சரியானதாக உள்ளது. உறுதிப்பாடு மேம்படுத்தப் படுவதற்கு முன்னர் சமுதாயம் நிலவ வேண்டும். சரீரம் மாத்திரமே உறுப்பினர்களை முழுமைப்படுத்த முடியும். தனிப்பட்ட துதி என்பது வலிவார்ந்ததாக உள்ளது, ஆனால் அது விசுவாசம் நிறைந்த மக்களுக்குப் போதுமானதாக இருப்பது இல்லை. மிகவும் சுயசார்புடையவராக ஆவதினால் ஒரு நபர் உண்மையில் ஒருக்காலும் நிறைவடைவது இல்லை.

விளையாட்டு நிகழ்ச்சிகளில் கூட்டங்களும் உணர்வெழுச்சிகளும் இருக்கலாம், ஆனால் உண்மையான சமூகம் அங்கு நிலவுவதில்லை, நிலவ முடியாது. அந்தக் கூட்டங்களில் உள்ளவர்கள் ஒருவர் மற்றவரை அறிவ தில்லை, ஒருவர் மற்றவரைக் குறித்து அக்கறை கொள்ளுவதில்லை. நாம் ஒரு கூட்டமாக இருக்கிறோம் ... நாம் சபையாக ஆவோமா? சமுதாயம் என்ற வகையில் சபையானது தனது சொந்தத்தில் ஒரு வாழ்வைக் கொண்டுள்ளது. நாம் யார் என்பதை, நாம் யாருக்குரியவர் என்பதை, நாம் ஏன் அவ்வாறு இருக்கிறோம் என்பதை நாம் அறிய வேண்டும். சபையில் [இருக்கிறபோது] மாத்திரமே கிறிஸ்தவர்கள் தேவனை மகிமைப்படுத்துகின்றார்கள். "சபையில் கிறிஸ்து இயேசுவின் மூலமாய்த் தலைமுறை தலைமுறைக்கும் சதாகாலங்களிலும் மகிமை உண்டாவதாக. ஆமென்" (எபே. 3:21).

நாம் "சரீரம்" என்ற கருத்தைப் பற்றிக்கொள்ள வேண்டும். தேவன்

நம்மை அவரது மாளிகையின் கற்கள் என்றும், அவரது திராட்சத் தோட்டத்தின் வேலையாட்கள் என்றும், அவரது படையின் யுத்தவீரர்கள் என்றும் அழைக்கின்றார். ஆயினும், வேதவாக்கியங்களில் கிறிஸ்தவர்களை "சரீரம்" என்று அழைக்கின்ற உருவகமே மிகச் சிறந்ததாக உள்ளது (ரோமர் 12; 1 கொரி. 12; எபே. 4; 1 பேது. 3). சரீரம் என்பது மாபெரும் வியப்பிற் குரிய உயிர்ப்பொருளாக உள்ளது. இந்தப் பூமியில் அதைப் போன்றது வேறெதுவும் இல்லை. அதற்குப் பல்வேறு உறுப்புக்கள் இருந்தபோதிலும், அவை யாவும் சமமானவைகளாகவே இருக்கின்றன. தாழ்ந்த நிலையில் உள்ளவை என்று தவறாக எண்ணப்படும் உறுப்புக்கள் உயர்ந்தவைகளா யிருக்கலாம். உடலின் உறுப்புக்கள் உடலிலிருந்து துண்டிக்கப்பட்டால், அவைகளால் இயங்க முடிவதில்லை. அதுபோலவே, சபையானது ஒரு சரீரமாகச் செயல்படாத வேளையில் ஆழ்ந்த பிரச்சனைகள் எழுகின்றன. தனிநபர்களுக்காக அல்ல, ஆனால் சரீரத்திற்காகத் தனிப்பட்ட ஆவிக்குரிய வரங்கள் அளிக்கப்பட்டன. ஒரு உறுப்பினர் புண்படுகின்றபோது, சபை முழுவதுமே புண்படுகிறது. சபையானது ஒன்றுகூடி செயல்படும்போதுதான் அது செயல்படுவதாக உள்ளது.

எவரொருவரும் ஏதாவதொரு குழுவில் இணைகின்றபோது, அவர் அதன் இலக்குகளை ஏற்றுக் கொண்டு, அதன் சட்டதிட்டங்களுக்குக் கீழ்ப்படிகின்றார். சரீரத்தின் உறுப்பினர் என்ற வகையில் எவர் ஒருவரும், "நான் எனக்கு விருப்பமானதைச் செய்வேன் - அது பிறரைப் புண் படுத்துவதில்லை" என்று கூற முடியாது. சரீரத்தில் ஒரு உறுப்பு துன்புறுகின்ற போது, சரீரம் முழுவதும் துன்புறுகிறது. பவுல் தம் சகோதரருக்கு இடறலா யிருக்கும் என்றால், தாம் மாம்ச உணவைப் புசிப்பதைக் கூட நிறுத்தி விடுவதாக கூறினார் (1 கொரி. 8:13). சரீரத்தின் உரிமைகளும் தேவைகளும், தனிநபர்களின் உரிமைகளையும் தேவைகளையும் மேற்கொண்டு கீழ்ப்படுத்துகின்றன.

சபையானது குறிப்பிட்ட பிராந்திய சபைக்கு உரியதாக உள்ளது

சபை என்பது சரீரமாக உள்ளது. சபை என்பது பிராந்திய சபைக்கு உரியதாகவும் உள்ளது. பிராந்திய சபை என்ற கருத்தில் பெரும்பான்மை யானோர் மிகச் சிறிய மதிப்பையே உணருகின்றார்கள். பெரும்பாலான இருதயங்களில் பிராந்திய சபை என்பது கடைசியான அற்பமான இடத்தில் உள்ளது. ஆம், "உலகளாவிய சபை" ஒன்றுள்ளது. தேவனுடைய "சபைப் பதிவேடு" - "ஆட்டுக்குட்டியானவரின் ஜீவ புஸ்தகம்" - பரலோகத்தில் உள்ளது. ஆயினும், நமது பூமிக்குரிய தொடர்பானது பிராந்திய சபையை சார்ந்ததாக உள்ளது. நீங்கள் "பிராந்திய சபை" யைப் புறக்கணித்து விட்டு, "உலகளாவிய சபையில்" அங்கம் வகிப்பதாக உரிமைகோர முடியாது. இன்றைய நாட்களில் மக்கள் உலகளாவியது பற்றி ஆர்வமான அல்லது நேர்மறையான உணர்வைக் கொண்டுள்ளார்கள்; அவர்கள் பிராந்திய சபையை சார்ந்த வகையிலோ சிறு பயன்பாட்டையே கொண்டிருக்கின்றார்

கள். பிராந்திய சபையை சார்ந்தவர்கள் மாத்திரமே உலகளாவியதில் இருக்கிறார்கள். சபையானது பிராந்திய சபையை சார்ந்த வகையில்தான் நிலவுகிறது. பிராந்திய சபைக்குப் பயன்படாத எதுவும் தேவனுடையதாக இருப்பதில்லை! வெளி. 1:4, "ஆசியாவிலுள்ள ஏழு சபைகள்" பற்றிப் பேசுகிறது. எருசலேம் ஒரு பிராந்திய சபையாக இருந்தது. புதிய ஏற்பாட்டில் காணப்படும் சகோதரர்கள், வேறிடங்களுக்குச் சென்றடைந்தபோது, அங்கிருந்த பிராந்திய சபையை முதலாவதாகக் கண்டறிந்தார்கள்.

தேவனுடனான நமது அன்றாட நடை என்பது "பிராந்திய சபை நடையாக" உள்ளது. சகோதரர்கள் சபை வருகையைப் பற்றிக் கவலைப் படுகின்றார்கள், ஏனென்றால் பல இடங்களில் இது மிகவும் குறைவாக உள்ளது. விசுவாச நிறைவுடனான அன்றாட நடையைக் கொண்டுள்ள சகோதரர்கள் "சபை வருகை பிரச்சனைகளை" உடையவர்களாயிருப்பது இல்லை. ஞாயிற்றுக்கிழமை வருகிறபோது தேவன் எங்கே இருக்கின்றார்? சபையில் இருக்கின்றார்! தேவனுடன் நடக்கின்றவர்கள் ஞாயிற்றுக்கிழமை யன்று எங்கே இருக்கின்றார்கள்? சபையில் இருக்கின்றார்கள்! பிராந்திய சபையில் உறுப்பினர்த்துவம் என்பது உலகளாவிய சபையில் உறுப்பினர்த் துவத்தைக் காட்டிலும் அதிகமான தேர்ந்து கொள்ளுதலாக இருப்பதில்லை. எந்த ஒரு உறுப்பினரும் தமக்குதாமே வளருதலைக் காட்டிலும் பிராந்திய சபைக்கு வேறு ஒன்றும் அதிகமாகச் செய்துவிட முடியாது. சபையானது தனது உறுப்பினர்களைக் காட்டிலும் அதிகம் மேன்மையானதாக இருக்க இயலாது. ஒரு சபையானது "பெரிதாவதற்கு" அது "வளர" வேண்டும். பலவீனமான உறுப்பினர்களைக் கொண்டு "மாபெரும்" சபையை நீங்கள் பெற முடியாது. கர்த்தருடைய சரீரத்தில் ஒவ்வொருவரும் முக்கியமானவர் களாய் இருக்கின்றார்கள்! நமது அன்றாட நடை என்பது தேவனுடைய கிருபைகளில் நல்ல உக்கிராணக்காரர்களாய் இருப்பதாக உள்ளது; இது பிராந்திய சபையில் மாத்திரமே செய்யப்பட முடியும். சபையின் ஒருமைப் பாட்டைக் காட்டிலும் தமது கிறிஸ்தவ சுயாதீனத்தை அதிகமாக விரும்புகின்ற எந்த உறுப்பினரும், இயேசுவைக் காட்டிலும் தம்மைப் பற்றி அதிகமாய்ச் சிந்திக்கின்றார். சபையானது மற்றவர்களுக்கென்று இருக்கும் போதுதான் சபையாக உள்ளது. எவரொருவரும் தம்மீதும் இயேசுவின் மீதும் ஒரே வேளையில் கவனம் செலுத்த இயலாது. பெரிய மனிதர்கள் வெளிப்படையாகப் பெரியவர்களாய் இருக்கின்றார்கள், ஆயினும் தனிப்பட்ட வகையில் இன்னும் பெரியவர்களாய் இருக்கின்றார்கள். கிறிஸ்தவமானது பிராந்திய சபையிலேயே தொடங்கி முடிவதாக உள்ளது. பிராந்திய சபைக்கு ஆழ்ந்த உறுதிப்பாடு ஒன்றை மேற்கொள்ளுங்கள். கிறிஸ்து தமது சபையின்றி எதையும் செய்யமாட்டார். பிராந்திய சபைக்கு உறுதிப்பாட்டை மேற்கொண்டிராமல் எவரொருவரும் ஆவிக்குரிய பக்குவத்தில் ஒருக்காலும் வளரமாட்டார். எனக்கு நீங்கள் தேவை ... உங்களுக்கு நான் தேவை: அதுதான் சபையாக உள்ளது!

சீஷத்துவம்

சீஷர்களைத் தவிர வேறு எதைக் கொண்டும் நீங்கள் கிறிஸ்துவின் சபையைக் கட்டியெழுப்ப முடியாது. இயேசு தமது சீஷர்களின்றி நிறைவற்றவராக இருக்கின்றார். பிரதான கட்டளை, மக்களை சீஷர்களாக்க வேண்டும் என்று நமக்குக் கூறுகிறது (மத். 28:18-20). சபையானது அடிப் படையாக இரு விஷயங்களைச் செய்ய வேண்டியதற்காக இங்கு உள்ளது: (1) ஆத்துமாக்களை இரட்சித்தல், (2) பரிசுத்தவான்களாக்குதல். சபையானது அடிப்படையில் இவ்விரண்டு விஷயங்களையும் தவிர மற்ற எல்லாவற்றையும் செய்கிறது! "முதல் முதல் அந்தியோகியாவிலே சீஷர்களுக் குக் கிறிஸ்தவர்கள் என்கிற பேர் வழங்கிற்று" (அப். 11:26ஆ). தொடக்க கால சபையானது சீஷர்களை ஏற்படுத்திற்று; நவீன கால சபையானது முடிவு களை மாத்திரம் கேட்கிறது. தொடக்க கால சபையில் மக்கள் "சாதாரண மானவர்களாகவே'' இருந்தார்கள்; நவீன கால சபையில் மக்கள் "நுகர்வோர்களாக" இருக்கின்றார்கள். நாம் மரிக்கும்படி நம்மை இயேசு சிலுவையினிடத்திற்கு அழைத்தார். இன்றைய நாட்களில் மக்கள் நாம் பிரியப்படுகின்றவற்றைச் செய்யும்படிக்கு நம்மை அழைக்கின்றார்கள்.

> "ஒருவன் என் பின்னே வர விரும்பினால் அவன் தன்னைத்தானே வெறுத்து, தன் சிலுவையை அநுதினமும் எடுத்துக் கொண்டு, என்னைப் பின்பற்றக்கடவன். தன் ஜீவனை இரட்சிக்க விரும்புகிறவன் அதை இழந்துபோவான்; என்னிமித்தமாகத் தன் ஜீவனை இழந்து போகிறவன் அதை இரட்சித்துக் கொள்ளுவான்" (லூக். 9:23ஆ, 24).

உலகமானது, "சுய - மதிப்பை" போதிக்கிறது. கிறிஸ்து சுயமறுப்பைப் போதிக்கின்றார். கடமை, பற்றுறுதி, உறுதிப்பாடு, அர்ப்பணிப்பு மற்றும் தியாகம் ஆகியவையே சீஷர்களை ஏற்படுத்துகின்றன. உலகமானது, "இதில் எனக்குள்ளது என்ன?" என்று கேட்கிறது. தேவன் நம்மை அவருக்குள் அழைக்கின்றார். உலகத்தின் இரட்சிப்பு சமூகத்தின் மூலமாகப் பரவுகிறது. நாம் ஏதோ ஒரு ஊழியத்தைப் பெற்றிருப்பது இல்லை - நாம் ஊழியமாக உள்ளோம் (1 பேது. 4:10, 11). குழுவிளையாட்டுகளில் நாம் விளையாட்டு வீரர்களுக்கு ஒரே ஒரு விஷயத்தை மாத்திரம் தொடர்ந்து நினைவூட்டு கின்றோம்: "உங்கள் இடத்தை [இடத்தில்] விளையாடுங்கள்." ஒவ்வொரு பிராந்திய சபையிலும் ஒவ்வொரு உறுப்பினரும் தமது பணியை நிறைவேற்ற வேண்டியது அவசியமானதாக உள்ளது. இந்த சத்தியமானது, சுய நிறைவின் மீது கவனம் செலுத்துகின்றவர்களுக்குக் கடினமானதாக உள்ளது. சீஷர்கள் வாழ்வதற்கென்று மரிக்கின்றார்கள் (1 கொரி. 15:31). சபையின் ஒவ்வொரு உறுப்பினரும் ஆசாரியராகவும் ஊழியராகவும் இருக்கின்றார். கூட்டுத் தொகையானது எப்போதும், கூட்டப்படும் பகுதி எண்களைக் காட்டிலும் பெரியதாக உள்ளது. சபையின் உறுப்பினர்கள் சீஷர்களாகாத வரையிலும் சபையானது ஒருக்காலும் ஒன்றையும் செய்யாது. தொடக்க கால சபை உறுதிப்பாட்டைக் கொண்டிருந்தது; நவீன கால சபை குழுக்களைக் கொண்டுள்ளது.

“எஞ்சியுள்ளவற்றைக்” கொண்டு நீங்கள் ஒரு சபையைக் கட்டி யெழுப்ப இயலாது. தேவன் “கடைசியான மற்றும் முக்கியத்துவமற்ற” வராக குறைக்கப்பட முடியாது. “சரீரம்” என்ற கருத்தானது கணக்கு ஒப்புவித்தலை கட்டளையிடுகிறது. “கிறிஸ்துவின் சபை” யானது, “எனது சபையாக” வும் ஆக வேண்டும். சபையானது ஒருக்காலும், “வாரம் ஒருமுறை ஒரு மணி நேரம் ஆராதிக்கும் சமூகம்” என்ற அளவுக்குக் குறைக்கப்படக் கூடாது. வெளியில் உள்ள உலகமானது சபையை கூட்டங்கள் மற்றும் நிகழ்வுகளின் வரிசைத் தொடராகக் கண்ணோக்க விரும்புகிறது. தொடக்க கால சபையார், சபையைத் தங்கள் வாழ்வாகக் கண்ணோக்கினார்கள். ரிச்சர்டு நிய்பர் என்பவர், “கோபமற்ற ஒரு தேவன், மனிதர்களைப் பாவமற்ற நிலையில், சிலுவையற்ற கிறிஸ்துவின் ஊழியங்களின் மூலமாக நியாயத்தீர்ப்பற்ற ஒரு இராஜ்யத்தினுள் கொண்டுவந்தார்” என்று உரிமைகோரினார்.[1] இது இன்றைய நாளின் தவறான கொள்கையாக உள்ளது. வேதாகம ரீதியான சபையில், “நான் சார்ந்துள்ளேன்” என்பதும், “நான் அன்புகூர்ந்து, அன்புகூரப்பட்டவனாயிருக்கின்றேன்” என்பதும் உள்ளது. இன்றைய நாட்களின் சபையானது இன்னொரு சிகிச்சைக் குழுவாக அல்லது அரசியல் பேச்சுவார்த்தையாக மாறி உலகத்தை இரட்சிக்க முடியும் என்று நினைக்கும்படி சோதிக்கப்படுகிறது. சபையானது சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கித்து, அதன்படி வாழ்வதற்கென்று அழைக்கப்பட்டுள்ளது. ஒருவேளையில் ஒரு நாள் முழுவதிலும் ... விசுவாச நிறைவுடன் இருங்கள்.

நான் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டு இருக்கின்றேன். நான் “சபையில் பேணி வளர்க்கப்பட்டு” சபையின் மீது அன்புகூரும்படி போதிக்கப்பட்டு இருக்கின்றேன். சபையானது என் வாழ்வு முழுவதிலும் “நிலையானதாக” இருந்துள்ளது. சபையில்லாமல் மக்கள் என்ன செய்கின்றார்கள்?

வாருங்கள், என்னுடன் நடவுங்கள்.

“ஆனாலும், நீ ஆதியில் கொண்டிருந்த அன்பை விட்டாய் என்று
உன் பேரில் எனக்குக் குறை உண்டு. ஆகையால், நீ இன்ன
நிலையிலிருந்து விழுந்தாயென்பதை நினைத்து, மனந்திரும்பி,
ஆதியில் செய்த கிரியைகளைச் செய்வாயாக ...” (வெளி. 2:4, 5).

குறிப்பு

[1]H. Richard Niebuhr, *The Kingdom of God in America* (New York: Harper & Row, 1959), 193.